KAISER ATTILA LÁSZLÓ

Sziámi délibáb II.

MÁJPENRÁJ

Publio KIADÓ

Sziámi délibáb 2.

Májpenráj

Kaiser Attila László

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

XXVII.

–Vezethettél volna naplót! Meglehet kiállíthatnánk egy női hadosztályt a védelmedre… – humorizált Chanah, miután Rátkay beszámolt a pár perccel korábbi, véletlen találkozásáról és az új helyzetet jelző beszélgetéséről. Lui csak halványan emlékezett a délután betoppant új lányra, s addig nem nyugodott, amíg a rejtett kamerákkal végig nem pásztázta a termet, s Rátkay be nem azonosította Tiát.

– Tehát mindenképpen várható itt is Nám felbukkanása! Biztosan felkeresi a barátnőjét… Remélem, megmondtad a lánynak, hogy egyelőre ne említse a nevedet!

– Persze, mondtam! Bár megfordult a fejemben az is, hogy akár fel is gyorsíthatnánk általa az eseményeket… Ha Tia azt közölné vele, hogy újra összejöttünk, s közben megismerte a szándékomat is, miszerint ezt a bárt szemeltem ki megvásárlásra, és éppen veled egyezkedek… Ez az információ biztosan valamilyen lépésre kényszerítené őket! Talán Tiának is adnának valamilyen szimatolós feladatot, hogy nagyobb rálátásuk legyen a terveinkre! Nem hiszem, hogy tudnának valamit is a kapcsolatunk előzményeiről, hiszen sosem mutatkoztunk úgy a nyilvánosság előtt, hogy valamilyen konspirációra gyanakodnának. Teljesen normális szituációnak tűnne, ha most -, bemutatni a birtokot -, kiülnél velem a bárba a vendégek közé…

– Tekintve, hogy nincs semmilyen konkrét tervünk, azaz mindenképpen improvizálnunk kell, érdemes átgondolnunk az ötletet. Első hallásra ugyan jónak tűnik, de mielőtt kitérnénk a részletekre is, célszerűnek találnám kikérni Thiwa véleményét! Nem ártana, ha ráállíttatná a stábot Nám telefonjára! A nyakamat tenném rá, hogy a lány felhívja Burukot, ha megtudja azt, amit tudatni akarunk vele!

Lui még be se fejezte a mondandóját, Chanah már a kapitánnyal diskurált a mobilján. A maga módján rövidre fogva a dolgot, Rátkay beszámolóját ismételte el, majd a thaiak telefonálási szokásainak megfelelően a meg- és egyetértést kifejező, sűrű „khrap-khrap”-okkal reagált a hangszóróból érkező monológra.

– Thiwa szerint is praktikus lenne Tia aktiválása! –Közvetítette a kapitány véleményét Chanah, ahogy a zsebébe csúsztatta a vadonatúj, cigarettás doboznál is kisebb maroktelefonját.

Mániája lett az új készülékek gyűjtése: ahogy megjelent egy újabb konstrukció a piacon, másnap már azzal a modellel „villogott”, s ki nem hagyta volna az alkalmat, hogy minden apró részletében be ne mutassa a társaságnak. Ezúttal azonban mellőzte a fantáziadús formájú csodaszerkentyű máskor feltétlenül szuperlatívuszokkal magasztalt szolgáltatásainak az ismertetését – megelégedett a bezsebelt bámulásokkal, s Rátkayhoz fordulva folytatta:

– Nem hiszem, hogy nehezedre esne, de néhány órára színlelned kellene a kellőképpen felajzott szeretőt! Persze a gyakorlati szabályokat és határokat mi húzzuk meg…

– Ha arra gondolsz, amire én, vedd úgy, hogy megsértődtem! – zsörtölődött Rátkay. – Mégiscsak furcsa, hogy ilyen hosszú monogámia és bizonyságtétel ellenére kételkedtek a hűségemben!

– El vagy te tájolódva! – kontrázott Lui. – Hogyan kételkednénk benne, amikor tisztában vagyunk az ingatag erényeddel! Addig vagy boldog, amíg csak mi látunk beléd, s nem Joe kéri rajtad ezeket a kisiklásokat! Az a szerencséd, hogy nem lát a szerelemtől, s akkor se hinné el a félrelépésedet, ha „in flagranti” találna valakivel.

– Végre egy jó hír! – Rátkay meg sem próbálta elnyomni a nevetését. – És még ti, thai férfiak tartjátok magatokat felsőbbrendűnek az asszonyaitoknál! Tanulhatnátok tőlük megbecsülni az értéket!

– Hogy nem omlik rád a mennyezet! És még én mondtam, hogy kolostorba illene vonulnod? Egy hét alatt meghasonulnának önmagukkal a szerzetesek ettől a dumától! – dohogott haragosra formált mimikával Lui, aztán agya zugában megtalálva az ötletet a méltó visszavágáshoz, felderülve folytatta: – Őszintén szólva csak akkor éreznénk biztonságban az erkölcseidet, ha felcsatolhatnánk rád is azt a híres erényövet abból a bizonyos lovagkorból!

– Gondolom, a kulcsa nálad lenne? – Rátkay nem hagyta, hogy a csavaros eszű thainál legyen az utolsó szó. – Nem mondom, hogy annak idején rosszul tanultad meg a leckét, meglehet csak elfelejtetted: azok a „műveletlen farangok” nem önmagukat, hanem az asszonyaikat szerszámozták fel a hűséglakattal. Viszont - hogy sikerélményed legyen! - megígérem neked, én is felcsatolom… amint hozol nekem egy igazolást a kisfeleségeidtől, hogy csupán plátói köztetek a kapcsolat, s kimondottan emberbaráti szeretet által vezérelve tartod ki őket!

– Hogy jön ez ide? – hökkent meg Lui. Mindig is ügyesen kikerülve a témát, úgy hitte, Rátkay előtt ismeretlenek a tiltott, de megtűrt thai bigámia rá vonatkozó fejezetei.

– Ne nézz így rám! – tiltakozott barátja kérdő tekintetére azonnal Chanah. – Nem tőlem tudja! A múltkor mondta meg neki a hivatalos feleséged… Kikapcsoltad a maroktelefonodat, s ezért otthon kerestünk… Az asszonyod nem csak a hölgyek nevét, de a címeket és telefonszámokat is megadta!

– Ez az igazi barátság, kérem! Nincsenek titkaink egymás előtt! – vonta meg a vállát Lui, s csöppnyi bosszankodás nélkül tette

hozzá: – Erényöv ide vagy oda, fogadni mernék veled, hogy amennyiben a hűség a mérce, én előbb jutnék el a Nirvánába, mint te a saját Mennyországodba!

A terv - tele bizonytalansági elemekkel - viszonylag egyszerű volt. Remélve, hogy Nám betér a bárba meglátogatni a barátnőjét, Tiának és Rátkaynak el kellett játszani az újra egymásra talált pár boldogságát. A biztonság kedvéért Chanah a King's Bárban akarta megvárni a lány felbukkanását, s miután Tá beazonosította, hazáig szándékozta követni. Thiwa szerette volna mielőbb megtudni Buruk igazi nevét és címét, az ügy mielőbbi rövidre zárásának érdekében, Rátkayt azoban ellenvéleményen volt.

–Vállaltuk a rizikót, tehát ne elégedjen meg a részsikerrel! Az egész bandát kell felszámolni, hogy végre nyugtunk legyen, s Damoklész kardjaként ne függjön felettünk állandóan az újbóli megtámadásunk esélye! Azt javaslom, akár a naivat is eljátszva bocsátkozzunk vele tárgyalásba, s ha kellőképpen magabiztossá vált, csaljuk tőrbe.

– Ezt én nem kérhetem, ez rendkívül veszélyes! Tapasztalhatta, milyen körmönfontak, pontosan kidolgozott tervekkel operálnak, nekünk pedig mindig rögtönözni kell,hiszen csak kullogunk az események után… Elég egy elszólás, s elcsúszunk a banánhéjon…

– Legyen ez az én kockázatom! Nem is sejtik, hogy tudunk már róluk dolgokat, megismertünk olyan információkat, amelyekről azt hiszik, titok. Ezeket mind beépíthetjük a rögtönzéseinkbe, s irányíthatjuk őket, miközben ők a maguk kezében érzik a kormánykereket… Most lépéselőnybe kerülhetünk!

– Ön túl merész, Mr. Rátkay! Hogyan számolok el Joe-nak, ha netán mégis baj éri?

– Mi érhetne? Mindvégig rajta fogja tartani a szemét az eseményeken, s ha úgy látja jónak, beavatkozik… Engem jobban zavar az, hogy olyan látszatot kell teremtenünk, ami esetleg megzavarja Joe-t. Nem szeretném, ha indokolatlan féltékenységet gerjesztene benne a félreérthető szituáció, s ez megmételyezné a kapcsolatunkat. Ha van erre módja és affinitása, inkább erre készítse fel, és adott esetben tisztázzon! Ez nekem fontos!

– Efelől nyugodt lehet! S nem csak Joe kellő toleranciája miatt, hanem azért elsősorban, mert az a lány hihetetlenül szereti önt… Egy érett nő odaadó, önfeláldozó és lehetetlent nem ismerő szerelmével. Nincs olyan erő, vagy látszat, ami ezt megingathatná!

Megfordult a fejükben az is, hogy Rátkay - ahogy az ilyen funkciójú műintézményekben megszokott - némi bárpetting után eltűnik Tiával, s mintha a szállására vinné a lányt, útba ejtenék Buruk lakását is. Tia csak annyit tudott, hogy a kínai városrészben, a híres-hírhedt China Thownban, a Yaowarat Thanon egyik mellékutcájában van a ház, de állította, hogy könnyedén kiismeri magát a környéken, és visszatalál oda.

Nem végleg vetették el az ötletet, de egyelőre fontosabbnak vélték a Námmal való találkozást. Bár semmi tényleges jelét nem látták, mégis mindnyájan biztosra vették, hogy a lány feltűnik a mulatóban. Éjfélig adtak maguknak időt a várakozásra, s csak utána akarták bedobni a trükköt, miszerint Tia telefonál, s lelkesen elújságolja a barátnőjének a sokat keresett faranggal való véletlen találkozását. Ha más nem is, ez kimozdíthatja a holtpontról a történést.

– Majd menet közben, ahogy a szükség kívánja… – zárta le a vitát Rátkay, amikor azt latolgatták, milyen mértékben avassák be Tiát az ügybe. – Egyelőre az a fontos, hogy felajánlotta a segítségét, és az sem riasztotta el, hogy neki is lehet veszíteni valója!

Nem keltett különösebb feltűnést, hogy Lui, a teljhatalmú főnök, az irodájába kérette az új alkalmazottat. A Tiát bekísérő mamaszán még a biankó szerződéseket is hozta magával, hogy gyorsabban elintézhessék a délután elmaradt adminisztrációt. Lui rendkívül precíz bürokrataként ügyelt a tökéletes dokumentálásra, amivel szűkíthette a támadási felületet, hiszen a konkurencia azonnal lecsapott volna a legkisebb hibára is.

Márpedig a törvény és a törvénytelenség szűk mezsgyéjén egyensúlyozva amúgy akadt jócskán takargatnivaló minden mulatóban. Más kérdés, hogy az átmeneti- vagy alkalmi szembetegségben szenvedő, ellenőrzéseket végző rendőrök kevesebbel beérték, mint a terítékre került és a riválisok által kellőképpen felnagyított szabálytalanságokra hivatalból lecsapó, ám a megvesztegetéstől véletlenül sem tartózkodó hatóság emberei. Nyílt titok volt ez szerte Bangkokban: csak az érvényesülhetett, aki nem ódzkodott megosztani a nyereségét a zaklatókat és a törvény embereit távol tartó Phoa noajjal, az inkább a védelmet, mint a kontrollt irányító, „Kisapának" nevezett, az érintett terület közbiztonságáért felelős rendőrrel.

– Ne tartsanak tőlem! Tényleg akarok, és fogok is segíteni… már, ha tudok! – mosolyogta el magát Tia, ahogy a férfiak gyűrűjében a szükséges információkat hallgatva csak-csak kiérezte a fenntartásokból fakadó bizalmatlanságot is. – Önökön múlik, főként azon, milyen alapossággal készítenek fel a feladatra, hiszen tudattalanul hibázhatok…

– Nem leszünk hálátlanok! – ígért volna valami csábítót Lui, de a lány leintette.

– Ön nem ismer engem, Khun Lui, nem tudhatja mi zajlik le bennem! Igen, voltak álmaim ezzel a faranggal kapcsolatban, de a karmám úgy akarta, hogy lekéssek róla… Arról viszont nem, hogy kiegyenlítsem a számlámat! Ez becsületbeli kötelességem!

Talán első próbatételnek szánva a feladatot, Lui rosszul kendőzött somolygások közepette Rátkayra bízta, hogy a Thiwa által küldött technika részét képező mütyürke méretű mikrofont elhelyezze a lány melltartókosarában. Felettébb remélték, hogy az álpárosnak sikerül majd szóba elegyedni Námmal, s a lány csak-csak elejt valamilyen továbbgondolásra érdemes információt. Ha nem

ma, majd holnap, vagy utána, de a találkozó létrejöttében biztosak voltak.

Chanah már intézkedett is, hogy üresjárat esetén se teljen hiába az idő: ha a hegy nem megy Mohamedhez, Mohamed megy a hegyhez… Tucatnyi felkészített ember - Chang és Thiwa legényei - várták, hogy Tiát és Rátkayt éjfél múltán elkísérjék a férfi szállodájába. Természetesen, útba ejtve a Yaowarat Thanont meg a Soi Isara Nuphapot, ahol Tia emlékezete szerint Buruk lakása volt. Kulcskérdésnek számított, hogy az arab megismert új nevéről teljes bizonyosságot szerezzenek, hiszen lépéselőnyt jelenthetett, befolyással bírt az erővonalak alakulására.

– Menjetek a Play Boyba! – javasolta Chanah, miután Rátkay tiltakozott: nem volt hajlandó Joe-t azzal megalázni, hogy idegen nővel állít be az Ambassadorba, ahol mindenki ismeri és egy párnak tekinti őket. A Play Boy Hotel légvonalban alig háromszáz méterre van az Ambassadortól, a Nana Nua Roadról nyíló soiban szolgálja a futó kalandok lepedő-akrobatáit a néhány órára is kiadó szobáival. Nem kérdeznek semmit, nem kérnek útlevelet – a vélhetően saját zsebre dolgozó recepciósok a pársz bath ellenében már nyújtják is a kulcsot. Egyetlen kérés van csupán: ne zajongjanak a futóvendégek! Az inkognitójuk megőrzésére ügyelő thai férfiak közül is sokan szervezik ide a titkos légyottjaikat, mert itt is teljes a szállodát éltető diszkréció. Ideális hely a tilosban járók számára.

S jó megoldásnak kínálkozott Chanah tervéhez is: meglehet, a párosával bejelentkező testőrökre rásütik a homoszexuálisok bélyegét, de ki foglalkozik ezzel a tolerancia hazájában? A nemi különbözőség vagy tévelygés is az élet velejárójának tekintett furcsa jelenség, annyi a jelentősége az emberek szemében, mintha egy nappal korábban köszöntene be a monszun időszaka.

Ezzel együtt Rátkay szívesebben vette volna, ha mégis mozgósítja magát ez a szemükben oly fontossá vált Nám, s betoppan Lui bárjába. Valahogy nem fűlt hozzá a foga, hogy komoly kísértésnek kitéve magát, kettesben töltse az éjszakát ezzel a mutatós, minden ízében erotikát sugárzó lánnyal. Tia hozzáállása egyértelműnek látszott, így inkább önmaga akaratgyengeségétől tartott. Immár szállóigévé lett köztük Poltner hűségre vonatkozó meghatározása: az első kísértésig mindennek ellent tud állni… Márpedig ez az eurázsiai lány igazi nagyágyúnak számított a megkísértés frontján, rápillantani is elég volt ahhoz, hogy kényelmetlennek érezze magában a lelkiismeretét.

Igazából egyszer sem kellett még próbára tennie a hűségét, Rátkay nagy ívben kikerülte az alkalmakat is, mióta Joe-val élt. Nem is esett át olyan tűzkeresztségen, ami után büszkén mondhatta volna, hogy igenis ellent tudott állni a csábításnak… S most? Nagyon úgy nézett ki, hogy erre az éjszakára egy szobába, netán közös ágyba kényszeríti Tiával a látszatkeltés szüksége! Bármennyire is igyekezett könnyednek látszani, arcára kiült a tétovaság, s ez feltűnt a szerepével ismerkedő, a szándékkal fokozatosan azonosuló Tiának is.

– Ne sérts meg a bizalmatlanságoddal – a lány hangja szomorúan, de eltökélten csengett.– Tisztelem az érzéseidet, de cserébe azt kérem, te is tisztelj meg a bizalmaddal és a barátságoddal! Hidd el, én nehezebb helyzetben vagyok! Egy nőnek sokkal egyszerűbb eljátszani az odaadó, vágytól, vagy kielégültségtől boldog szeretőt, mint megtartóztatni magát, miközben eleped.

– A barátságom a tiéd, úgy tekintek rád, mint a testvéremre, de kérlek, ne emlékeztess állandóan! Ne kísérts a tudattal, hogy csak rajtam múlik! Kérlek, segítsd megőrizni a szívemben a harmóniát!

Már újra a bárpultnál ültek. Bizalmasnak tűnő, immár ismétlődő beszélgetésük, s a hely szelleméhez igazodó összebújásuk alapján hihette bárki, hogy köztük már kialakult a továbbiakat meghatározó kapcsolat. A női bájak vásárának bevett szokásai szerint ezt követően - ha kísérték is irigy pillantások a rekordidő alatt farangot halászó, első napos eurázsiait, illetve annak megejtő szépsége miatt a hímtársainál fürgébb és szerencsésebb férfit - ügyet sem vetettek rájuk. Az óriás Chang az új fejleményeket illetően is „képben volt”, a folyton sólyomszemekkel fürkésző mamaszán pedig a lehetséges új főnökét tisztelte Rátkayban. Mosolyfakasztó volt az igyekezete, hogy a saját, sokéves tapasztalatából átadjon valamit Tiának, s ehhez rövid időre kettesben maradjon vele. Nem tudván, hogy Rátkay érti a thai beszédet, hozzájuk lépett.

– Menj, húgom, öltözz át! Feleslegesen ne hergeld a többi vendéget a szépségeddel, ha már a karmád ilyen szerencsésen alakult!

Tia beidegződött engedelmességgel indult azöltöző felé, de még el sem tűnt a tapétázott felületen alig észrevehető ajtó mögött, közvetlen főnöke már le is telepedett előbbi helyére, a magas bárszékre.

– Úgy hallom, sikerült megegyezniük Khun Luival… – tért rá azonnal az őt leginkább foglalkoztató kérdésre. A saját üzletet nyitott elődjét alig három hete váltotta a beosztásában, s érthető okoknál fogva, tudni akarta, mire számíthat. Nem éppen gyakori, hogy farangok birtokoljanak ilyen mulatót.

– Van ugyan még néhány tisztázatlan kérdés, de ez már csak formalitás…

Rátkay nem akarta cáfolni a nő értesüléseit, de mindenképpen szeretett volna kitérni a határozott válasz elől, így inkább visszakérdezett:

– Tehát nem maradtak titokban a tárgyalásaink?

– Az egész Patpongon ez a téma mostanság! Néhány kollégámmal is azt találgattuk, melyik üzlettől akar megszabadulni a gazdája, s erre tessék… Gondolni sem mertem volna arra, hogy éppen a miénk lesz az! Azt hittem, hogy jó kondicióban van ez a bár, ezért is szegődtem ide, s erre kiderül, hogy gondok vannak…

– Gondok? Miből gondolja?

– Hát mi másért adná el Khun Lui? Nem viszik vásárra a jól tejelő tehenet!

– Hacsak nem jelentkezik olyan vevő, aki többet kínál érte, mint amennyi hasznot hoz! – Rátkayban most tudatosodott, hogy az a bizonyos újságcikk ugyan megmozgathatta az érdekeltek fantáziáját, de egyúttal hitelrontást is jelent Luinak. Feltétlen üzenni akart a viszonyokat árgus szemekkel figyelőknek, így a „postás” szerepét szánva a mamaszánnak, folytatta: – Hosszabb távú befektetésre gondoltam, s a lehető legjobb mulatót akartam megvenni. Biztosíthatom, nem a véletlen vezetett ebbe a bárba! Több általam felkért szakember egyöntetű véleménye alapján itt találom meg legjobban a számításomat. Szándékom szerint megtartom a jól bevált formákat, s néhány nyugati, ott sikeres szolgáltatással színezem a kínálati palettát az üzlet felfuttatása érdekében.

– Ért hozzá? – A nőn látszott, megnyugtatják a hallottak, de nem feledkezhetett meg a bizonytalansági tényezőről, s helyénvalónak tűnt a kérdése.

Rátkay viszont arra gondolva, hogy a beszélgetésüket az inge alatt lapuló mikrofonon keresztül figyelemmel kísérő Lui mekkorákat derülhet a diskurzuson, elhatározta, megnyeri magának a főnöknő szimpátiáját.

– Nem nekem kell érteni hozzá, hanem azoknak, akik a munkájukkal éltetik a mulatót! Természetesen van néhány tapasztalt barátom, ők segítenek, ha kérem, de én elsősorban önre akarok támaszkodni! Khun Luitól nagyon jó ajánlást kaptam. Azt mondta, ön hiba nélkül, lelkiismeretesen végzi a munkáját…

– Oh, ez jólesett… Khun Lui egy úriember! – a harmincas éveinek közepén járó felügyelőnő szinte elolvadt a büszkeségtől, s Rátkay tovább ütötte a vasat.

– Meggyőződésem, hogy minden a lányokon múlik: ha ön rendesen kordában tartja őket, s ők megfelelően elvégzik a feladatukat, nekem bizony nem sok teendőm akad! A lényeg az, hogy mindenről tudjak, minden lépést előre egyeztessünk!

– Nem fog csalódni bennem!

– Tudom, Sharin asszony, számítok is önre!

– Oh, már a nevemet is tudja? Tényleg tájékozódott…

Sharin asszony sziámi szokás szerint azonnal kérdésekkel kezdte ostromolni a férfit. Kialakult köztük az alapvető kapcsolat, s ilyenkor a thai emberek feljogosítva érzik magukat, hogy akár az intimitást is felrúgva, a privát szféra mélységeibe is behatoljanak a minden részletre kiterjedő érdeklődésükkel. Rátkay óvatosan, a konkrétumokat diplomatikusan kikerülve, nagy általánosságokban válaszolgatott, s igyekezett tartani magát az újságban megjelentekhez. A Tiára vonatkozó kérdés viszont nagyon is egyértelműen hangzott.

– Látom, kiválasztotta magának a legszebb lányt! Ha el akarja vinni magával a szállására, kérem, ne beszéljen vele a pénzről! Első alkalom, legyen a cég vendége!

A nő a beavatottak összekacsintó biztatásával ütött bele kétszer a tenyerébe, s szavai sem hagytak kétségeket, az ajánlatát illetően:

– Pam-pam!

Ahogy a tenyérbeütések a vizuális jelrendszerben, úgy a „pam-pam” szavak a beszélt nyelvben jelentik a nemi aktust. Nincs mellébeszélés, Sziámban nevén nevezik az intim testrészeket, a gyönyörszerzés műveleteit, távol áll tőlük a prüdéria. A nemiség ugyanúgy az élet velejárója, mint a születés és a halál, s ugyancsak megmosolyogják a lényeg körül szemérmesen keringő farangot, ha valamilyen cizellált körmondattal igyekszik kifejezni a szándékát. Különösen nevetségesnek hatna az álszemérem a Patpongon, ahol szinte tapintható a szexualitás, ahová határozott céllal mennek az erotikára és kielégülésre vágyó farangok. Aki felkötötte a kolompot, az kolompoljon!

– Régebbről ismerjük egymást Tiával… – jegyezte meg Rátkay.

Nyitva akarta hagyni a kérdést, hiszen nem tudhatta, miként alakul az éjszaka. A lány átöltözése ugyan nyilvánvaló közlés a többi vendég felé, hogy ő már elkelt, más ne próbálkozzon nála, de azt is jelentette, hogy a horogra akadt farangot sem környékezheti senki! Íratlan törvény, szinte tabu, hogy ne sértsék egymás érdekeit a lányok.

Csak a tapasztalatlan strigulavadászok hiszik azt, hogy ezeket az örömlányokat szembeállítja az állandó versengés, ám hamar megtapasztalják, mennyire szolidárisak egymáshoz, hogyan tudnak örülni a másik vadászsikerének. A pénzhez jutott prostituált felkarolja és segíti a rossz passzban lévőt, s a kölcsönösség jegyében cselekedve - a rossz szériában - az utolsó szatángjaikat is megosztják egymás között. Főbenjáró bűn keresztezni a másik hódítását, az állásával és a megélhetésével játszik az egoista törtető. Gyakran ismétlődő jelenet, hogy a partnerrel távozó nő egy-egy tenyérösszecsapással kíván szerencsét a még maradónak…

– Nem ismerem igazán… új lány nálunk! – a mamaszán kicsit zavarba jött, hiszen az előbb dicsért alaposság rést mutatott Tia kapcsán, de rutinosan feltalálta magát. – Mindenesetre jó ajánlólevél számomra, hogy ön nyíltan vállalja!

– Önt is vállaltam, Khun Sharin, pedig csak most találkoztunk először… – szúrt vissza Rátkay, de méltányolta a nő csavaros észjárását. – Bizonyára ismeri a szólást: a barátom barátja a barátom! Nos, számomra Khun Lui ajánlása jelenti a garanciát, s úgy tekintek önre, mint a barátomra. Tia más kategória! Szeretném, ha kitanítaná, hosszabb távú tervem van vele!

– Itt nálunk? – Az asszonyból sütött a szakmai féltékenység, veszélyeztetve látta az előbb stabilizálódott pozícióját. Rátkay igyekezett megnyugtatni, s egyúttal a lányt is kedvezőbb megvilágításba helyezni.

– Bizonyára tudja, Pattayán és Phuket szigetén is folytatok tárgyalásokat mulatóvásárlás ügyében, s remélem, ott is hamarosan nyithatunk… Amolyan vidéki fiókként működnének azok az üzletek, s innen irányítva ön fogná össze őket. Egyfajta körforgást képzeltem el, ez lehetővé tenné, hogy rendszeresen új lányokkal frissítsük a kínálatot. Mit gondol róla?

– Nagyszerű ötlet, magam is ajánlottam volna, ha ismerem a részleteket! – Sharin asszony szinte megdicsőült a gondolattól, hogy máris bevonja terveibe a jövendő főnöke. – Gondom lesz Tiára, profi mamaszán lesz belőle! Amúgy is ki akartam nevezni valakit a helyettesemnek, s így már nem kérdéses a személy kiléte…

Teendője nem lévén alig távozott Sharin asszony, amikor sűrű fejcsóválások közepette Lui jelent meg a bárpult mellett. Természetesen hallotta a furcsára kerekedett beszélgetést.

– Jó érzés más szerszámával verni a csalánt? – kérdezte megjátszott rosszallással, inkább derűt, mint haragot sugárzóan.

Természetesen nevén nevezve a máshol vulgáris hangzása miatt inkább szerszámnak mondott hímtagot: khuaj! Hosszú időbe telt, amíg Rátkay a szótárban nem lelve, értelmezni tudta a kéjszigeten oly gyakran hallott kifejezést: „Farang khuaj gyaj”. Aztán egy szabad szájú társaságban terítékre került az ujjnyi méretű nemi szervük miatt csak „Hüvelyk Matyiként” emlegetett ázsiai, illetve az e tekintetben más kategóriába tartozó európai férfiak közti biológiai különbség miértjének az elemzése.A nyilvánvalóan relatív viszonyítás ellenére a vigalmi negyedek köztudatába általánosításként került be a minősítés. A khuaj gyaj szóösszetételben a gyaj a nagyot jelenti… Magyarázatot adva arra is, hogy az itteni örömlányok kínai módra háton hordott, kecses táskáiban miért alapfelszerelés a vazelin.

– Nehogy megorrolj rám, Lui! – reagált Rátkay a helyzet pontosítása érdekében. – Nem ígértem semmi olyat a nevedben, amit számon kérhetnének rajtad… Adtam viszont egy hatalmas gázfröccsöt az asszony lelkesedésének, a csillagokat is lehozza neked a jövőben. Amúgy meg igenis kedvet kaptam hozzá, hogy komolyan alkudozzak veled… a bár eladásáról!

– Feltételezem, az első éjszaka jogára lennél vevő! – ütötte el a témát a szokásos csipkelődésével Lui, s közelebb hajolva, visszafogott hangon közölte: – Chanah szólt a King’s Bárból, ott járt Nám!

– Találkoztak?

– Nem! Mikorra Tá jelezte az irodában várakozó Chanah-nak a lány érkezését, az el is tűnt. Feltehetőleg átment egy másik mulatóba, mert az újságcikk alapján érdeklődött Tánál. Hok segít a fiúknak Námot megkeresni.

– Nem unatkozom, de utálom a várakozást… – nyűgösködöttRátkay. – Nem volna egyszerűbb, ha Tia repeső örömöt mutatva felhívná telefonon és közölné, hogy megtalált? Gyorsítsunk, ha lehet!

– Nem mehetünk elébe a dolgoknak, még gyanút fogna! Tűnjön teljesen spontánnak minden! Élvezd az estét, és hangolódj rá a találkozásotokra, nagyon észnél kell lenned! Ha Tia nem eléggé szórakoztató számodra, figyeld a műsort, mindjárt kezdődik a Pussy-show! Fogadni mernék, felejthetetlen élményben lesz részed!

Ami azt illeti, Lui igazat mondott! Bár az angolból átvett pussy szó cicát jelent, s a vulgárisabb értelmezés szerint utalás csak a női szeméremre, a bárról bárra járó vándortársulat színre lépő szereplőit a produkciójuk alapján ildomosabb lett volna a vaginaművész titulussal illetni. Az erotikusnak hirdetett műsor bizony a maga nemében tömény pornót takart, csupán az egyediség, a tökélyre fejlesztett altesti technika formabontó látványteremtése feledtette a műfaji szélsőségeket. Más kérdés, hogy a szájtátós bámulás közepette nem éppen a moralizáló lelket izgatja elsődlegesen a sima meztelenségen messze túlmutató színpadkép.

– Vigyázz, nehogy eltaláljon majd egy repülő banán! – figyelmeztette Rátkayt az utcai ruhában visszatérve is rendkívül vonzó Tia, aki - a Nana Plázán látta már a vendégjátékot - s a férfival ellentétben tudta, mire számíthatnak. – Aztán ne tévesszen meg a látvány, a kifejezésforma, tekintsd csupán produkciónak!

Közvetlenül a színpaddá vált porond szélén ülve, a legapróbb részletekig megfigyelhették az előadást. Maga a nyitány már pirulásra késztette a szemérmesebb vendégeket, különösen aztán, hogy közben sűrűn röpködtek a félreérthetetlen obszcenitásra utaló hangos megjegyzések, a pajzán humor stílszerűnek vélt sziporkái.

Egyenruhára emlékeztető -, de a hely szelleméhez igazodva, megfelelően lenge és hiányos - ruházatban, a mindent beharsogó induló-zene ritmusához igazodva hat lány menetelt az aréna közepére, miközben látszatra az ajkukhoz szorított trombitákkal ők fújták

a temperamentumos ütemhez idomuló melódiát. Katonás tempóban, egymással tökéletes szinkronban mozogva vedlették le magukról a felesleges idomtakarókat, s immár pucéran telepedtek le a kikészített kispárnákra. Az itt-ott elcsattanó tapsokból arra lehetett volna következtetni, hogy egyesek holmi hangszeres sztriptíznek vélve, már befejezettnek tekintették a produkciót, pedig az igazi attrakció ezután következett!

A lányok, bizonyítva, hogy az ügyesen koreografált ülőtáncban is rejlik erotika, a lábaik lényeget elfedő táncoltatásával fokozták a mind sóvárabban kukucskáló férfinép izgalmát. A zene utolsó taktusaira már széttárultak a combok: a feltüzelt hímek tágra nyílt, vérbeborult szemei kacsintottak össze a fazonosra borotvált szőrzet alól kivillanó női nemi szervek intimebb részeivel. S még el sem ült a terem zúgássá erősödött sóhaja, máris követte a meghökkenésről és meglepetésről árulkodó újabb moraj: a lányok széles-látványos mozdulattal lendítették ágyékukhoz a trombitákat, s a hídba merevedett testük minden porcikáját láttatva tüntették el hüvelyükben a hangszerek csutoráit.

Nem harsogtak már a hangszórók, elült a gépzene dübörgése, a várakozás feszült csendje telepedett a teremre. S ekkor kicsit szaggatottan, a kezdeti torz recsegést leküzdve megszólalt egy trombita, s jól kivehetően betöltötte a helyiséget az örökzöld dallam: Ó, sole mio… Néhány taktus után egy másik lány hangszere folytatta a melódiát, s miután mindegyikük eljátszotta az etűdnyi szólóját, a záróakkordhoz érve már egységes zenekarként koncerteztek - lenyűgözve a rejtélyen rágódó közönség tagjait, akik számára nyilvánvalóvá vált, hogy sürgős felülvizsgálatra szorulnak az anatómiai ismereteik.

– Azt a bizonyos jamaikai trombitást aranyszájúnak hívták… – morfondírozott Rátkay a látottak hatása alatt maga elé dörmögve. Számos meglepetésben volt része, mióta a világnak ebbe a szegletébe vetette a sorsa, mégis zavarba ejtette az újabb tapasztalás. Azt hitte,sok újat nem tudnak már mutatni neki …

Továbbra is megrekedve a hanggá alakított levegő eredetét kutató gondolatoknál, kevésbé tűntek lehengerlő hatásúnak a következő produkciók, hiszen csak a körítés változott. Ilyen adottságokkal természetesnek tűnt, hogy a lányok az égő gyertyák fölé guggolva el tudják fújni az imbolygó lángocskákat… S csupán a hídállásban próbára tett célzási tudományukon múlt, hogy a szőrzetük közül kimeredő fúvócsőből kilőtt apró nyilakkal hányadik próbálkozásra tudják kipukkasztani a - táncosnők látványos vonaglását segítő – krómozott oszlopokra kötött léggömböket. Az meg kimondottan a véletlenen múlt -, utólag érthetővé téve Tia figyelmeztetését -, hogy a tömegben kit talál el a szeméremtest alól hat-hét méterre kilőtt, meghámozott banán.

– Ne botránkozz meg túlságosan, ezeknek a lányoknak semmi közük sincs a prostitúcióhoz! – Tia halkabbra fogott hangja is túl hangosnak tűnt a pisszenéstelen csendben, ahol mindenki a porondra meresztette a szemét.

– Miért botránkoznék meg? Nem vagyok álszent… Ha furcsa is, el kell ismernem a tudásukat, a különleges képességet! Ha nem valamilyen rendhagyó művészetnek fognám fel, nem értékelhetném a cirkusz artistáit, a kardnyelőket, a hasbeszélőket, vagy a bűvészeket sem. Tökéletes uralom ez a test felett, s csupán a belénk nevelt prüdéria miatt teszünk akkora különbséget a testrészeink között.

Rátkay okfejtése láthatóan megnyugtatta a lányt. Sziámi nőként viselkedett, vagyis aggódott, hogy elégedetlen lesz a műsorral a rábízott partnere. Függetlenül attól, hogy neki aztán az égvilágon semmi köze sem volt a látottakhoz. Furcsa egy beidegződés ez: az asszonytárs felelős a férfi jókedvének alakulásáért…

Közben a porondon peregtek az események. Az előbbi, a dzsungel vadászának jelmezében nyilazó lányt fedetlen keblű, háromszög alakban megkötött, zsinórból készült „bugyiban” érkező, villogó szemű amazon követte, aki az ujjai közé szorított zsilettpenge élességét bizonyítandó, vékony csíkokat szelt le a másik kezében tartott papírlapból. Mikor a nép már majdnem aggódni kezdett az ujjai épségéért, a lány a színpad közepére perdülve megszabadult a bugyi-utánzattól és a közben egy vörös zsinórra fűzött borotvapengéket meglóbálta a feje felett. Mindenki láthatta, hogy tökéletes az egymástól tíz centire lévő, éles fémlemezek rögzítése.

Mindez a nézők tekintetének a kereszttüzében zajlott, ahogy az is, amint széttárt combokkal a padlón fekve eltünteti, a hüvelyébe vezeti a pengefüzért. Hatásfokozóan tartott ki – hadd fantáziáljanak a bámészkodók az éles fém és az eleven hús találkozásának esetleges következményeiről –, s máris fortissimóba csapott át az aláfestésként addig fel sem nagyon tűnt zene: Produkció! A lány hídba ereszkedve egyenként lőtte ki a pengéket a terem különböző sarkai felé… Brrr! Csak egy pillanatig tartott a borzongás, hiszen a ráadásban fordított a sorrend: az altest nyílásában egyenként eltüntetett pengéket már zsinórra fűzve húzta elő a terpeszben ügyeskedő artista. Hihetetlennek tűnt, hogy nem okozott neki semmilyen sérülést a mutatvány!

– Csak arra vagyok kíváncsi, mivel rukkolnak elő a finálában, tudják-e fokozni a hatást? – intézte a kérdését Rátkay az ismét előkerült Luihoz, de a köpcös thai nem akarván elrontani a poént, kitérő választ adott:

– Csak azt ne kérd tőlem, hogy beajánljalak valamelyikhez, levezetni a fellépés izgalmait!

– Isten ments! Lerombolná az összes illúziómat…

Az egyes számokat kitöltő erotikus tánc más esetben sikerre számíthatott volna, de kiemelkedő színvonala ellenére is másodosztályúvá degradálódott, elhalványult a magasabb kategóriába tartozó produkciók fényében. A soron következő lány eleve mezítelenül lépett a deszkákra, s heves melltáncoltatás közben lezárt, fémkupakos ásványvizes- és sörösüvegeket nyújtott át a körben ülő nézőknek. Megerősíteni az állítását, miszerint eredeti a palackozás, s az üvegek nyílására préselt fémkorongok szilárdan állnak a helyükön, s azokat nem lehet kézzel lepattintani. A következő pillanatban már a padozaton sorakoztak a palackok, s a művész némi

felvezető tánc után terpeszben állva magasodott az első üveg fölé.

A sötétbe borult bárban csak egyetlen fénycsóva irányult a lassan leguggoló, halk zene ritmusára vonagló nőre, aki óvatosan a két combja közé szorította a palackot, melynek nyaka egyazon lendülettel tűnt el a szeméremtest nyílásában. Látni lehetett, ahogy megfeszültek a lány izmai, ahogy összpontosított, aztán hopp! Halk pattogással már a padlón gurult tova a lefeszített kupak, s zártságából szabadulva ezernyi buborékkal kezdett kifelé gyöngyözni az ásványvíz…

Még nem ült el a taps, amikor a lány meghajlás helyett kóstolót osztva sétált körbe a színpadon, s a vízből kortynyi mennyiségeket öntött a feléje nyújtott poharakba. Rezzenéstelen arccal seperte be az ovációval kísért tetszésnyilvánításokat és ismételte meg a jelenetet a kitett üvegek mindegyikén.

Rátkay parázna gondolatai visszatükröződtek a férfitársai arcán. Ottlétük bizonyságot adott arra, hogy alkalomadtán nem vetik meg a bujaságot, de most szembesültek valamivel, ami bizony határt szab a felhergelt fantáziának is. Az általános álmélkodást és döbbenetet oldotta egy hórihorgas, enyhén illuminált, skót akcentussal beszélő férfi sokak által hallott, harsány röhögést kiváltó megjegyzése:

– Az már biztos, hogy az én asszonyom nem jön Thaiföldre üdülni! Nem igazán tudnék örülni, ha valahol elsajátítaná ezt a technikát…

XXVIII.

Jóval elmúlt éjfél, kezdtek belenyugodni, hogy közvetlen támpontja nem lévén, Nám szisztematikusan fogja végigjárni az összes mulatót, s Luihoz csak akkor kukkant majd be, ha sorra kerül. Márpedig erre - figyelemmel a bárok itteni dömpingjére - akár napokat is várhatnak. Idegesítő volt, hogy Chanah sem jelezte még a keresés eredményét, vagyis a lekövetés terve is egyre bizonytalanabbá vált.

– Mégis csak jó lenne, ha felhívnám… – bátorkodott elő az ajánlatával Tia. – Nekem is megadta a mobilja számát…

– Gondolom, egy délutáni traccsparti erejéig… – vetette el Lui azonnal az ötletet. – Mi igazából nem tudhatjuk, hogy még ébren van, és valahol itt a Patpongon csatangol… Ugyancsak elgondolkodna, miért olyan sürgős ez a telefon így éjnek évadján?

– Viszont elég régen átöltöztem már ahhoz, hogy ez valakinek feltűnjön és kombináljon… Elég régóta rostokolunk itt, távozni készülőben!

Bizony ez is eltérés volt a megszokottól, ám Lui szerint az elhanyagolható kategóriába tartozott a formabontó viselkedésük. Amúgy meg akinek ezzel kapcsolatban számonkérési joga lehetett volna, a mamaszán a világért sem kérdezett volna rá leendő főnökére. Különben is: a lány vesztesége az üresjárat!

Vártak tehát, s hogy a látszat se szenvedjen csorbát, a könnyedséget erőltetve mutatták a publikumnak a léha mulatozót. Már Sharin asszony is természetesnek találta, hogy a személyzethez hasonlóan Rátkaynak is „kamuitalt”, azaz valamilyen eredeti színt mutató löttyöt szolgáljanak fel a népszerű Mekhong whisky helyett. Viszont neki nem írták hozzá a fizetési listához, mint bevételt… A gesztus mutatta, máris bennfentesnek tekintik.

– Valahol hálás is lehetek Námnak, hogy ideirányított! – mutatott a bárpult mögötti kerengőben sürgő-forgó mixerek felé Tia. – Sokkal korrektebbek a játékszabályok, mint máshol, a főnökök engedik a lányok gyarapodását is…

A cég bevételét növelő trükkök tárházát ismerte Tia: megannyi módszert, miként kell extra felárat fizettetni a csábos mosolyoktól, sokat ígérő simogatásoktól és a gáláns viselkedésére tett elismerő megjegyzésektől kellőképpen ellágyult s így az elvárásoknak már önszántából eleget tenni akaró farangokkal. A kólával csupán csak színezett, négyötöd részéig jégkockákkal megrakott pohár annyira elterjedt forma, hogy említésre sem érdemes. Nagyobb hasznot hoz, ha a rendelést kiprovokáló lány az italválaszték legdrágábbikát óhajtja, hiszen a kellőképpen felajzott férfit nem nagyon érdekli, hogy duplán fizet, és szimplán kap. Az akaratát már uraló nő jobb esetben - gondolva a gyanakvóbbak esetleges szagminta-vételére is - megkeni a pohár szélét a márkás nedűvel, miközben sima csapvizet, teát vagy más, mindenképpen alkoholmentes folyadékot iszik.

Hogyan is lenne nehéz imitálni a szalonspicces állapotot annak, aki előre irtózva a szállodai aktustól, hibamentesen tudja eljátszani a lépre ment férfi iránti vonzódását, a simulásokkal, bájaik prédálásával előleget adó, tűzbe jött nőt? Hiszen ettől a színjátéktól függ, hányszor fordul meg az asztaluknál az italos pincér, hány jutalékot jelentő strigulát húznak a lány neve mellé a rafinált inspirációval megitatott hangulatjavító folyadékok valós vagy látszatfogyasztása után.

– Meg kell tanulnunk ezeket a fogásokat, ha a felszínen akarunk maradni! – magyarázta enyhe rezignáltsággal Tia, s nem lehetett eldönteni, dicsekszik, vagy sajnáltatja magát. – Aki nem elég rámenős és erőszakos, s nem hozza a bevételt a cégnek, az előbb-utóbb kikopik a szerződéses táncosok közül, és hamar utcán találja magát. A bankokban sincs olyan szigorú nyilvántartás, mint ebben a világban: ha egy lányról egyszer kimondják, elterjesztik, hogy lagymatag, nem harapnak rá a férfiak, azt egykettőre leírják, s hiába kopogtat új állásért. Az utcán pedig csak ideig-óráig tudja fenntartani magát, s néhány próbálkozás után válaszút elé kerül: visszamegy a falujába gürcölni a rizsföldeken, vagy valamelyik gyárba a szalag mellé – ahonnan a nélkülözések miatt végül is a szebb jövő reményében elmenekült –, vagy teljesen és reménytelenül elzüllik és jöhet a gyógyszer, a falcolás, esetleg a folyó…

– Hallottam olyan konzumlányokról, akik komoly vagyont gyűjtöttek össze az éjszakában, s most tisztességes üzletasszonyok vagy családanyák… – Rátkay nem vitát akart indítani, csupán a kontraszt miatt említette a másik végletet.

– Igen, ezt szokták mondani azok a felhajtók is, akik a szegényebb falvakat járva a csillagos eget is megígérik a mutatósabb lányoknak, hogy kedvet kapjanak a csillogónak hitt városi élethez! Szó sincs akkor még prostitúcióról! Állandó munkáról, jól fizető táncosnői állásokról mesélnek, s a szerencsétlen szülők - akiknek gond a sok éhes száj betömése - még örülnek is a gyerekük szerencséjének, s még segítenek a rábeszélésben is. Aztán jön az ébredés, a keserű valóság! Ha ötven évig árusítaná a testét a nő, sem lenne képes visszafizetni azt a pár tízezer bathot, amit előlegként adtak a családnak a kerítők, mert a lányok béréből havonta levont összeg mindig csak a kamatokat fedezi, a törlesztésre sosem elég. Marad a hajtás, a kemény munka és a lelki űr…

– Ennél mégis jobb lenne hazamenekülni…

– Beismerni az apánknak, anyánknak meg a rokonoknak, hogy évekig hazudtunk? Melyik lány meri bevallani, mit is jelentett az ígért, jól fizető állás, amiből rendszeresen küldik haza az apanázst? Meghasadna anyáink szíve, ha tudnák: a saját szánktól vonjuk meg a falatot, hogy a sok levonás után megmaradt keresetünkből a postára is tehessünk… Tudod, hány fiatal, szép lány kerül vissza testi és lelki roncsként a családokhoz? Hány teherbe ejtett nő gyerekét nevelik otthon a szülők, hogy levegyék a gondokat a nagyvárosban „karriert építő” lányuk válláról? Mert akkor se szabadulsz a bárból, ha anya lettél: a szülés után másfél hónappal újra illegetned kell

magad a kifutón, s igyekszel még jobban hajtani, hiszen otthon eggyel több az éhes száj…

– Most magadról beszélsz, vagy csak úgy, általánosságban? – Rátkay óvatosan kérdezett; bármennyire is erőltette a memóriáját, semmit sem tudott felidézni az első találkozásuk beszélgetéseiből.

– Kisebb-nagyobb eltérésekkel azonos a sorsunk… Az előbb nagyon fellengzősnek tűnt számomra, amikor olyan elismeréssel említetted a mi összetartozásunkat. Hát igen! Erős kapocs a közös sors, a kiszolgáltatottság, egymásra vagyunk utalva sok tekintetben, de az egyéni érdekek mindig erősebbek, apróságokra szorítkozik csak a szolidaritás… Valóban megosztjuk időnként a falatot, segítünk tehetségünkhöz mérten a rászorulókon, de a mélyben farkastörvények dominálnak. A szebb, a rámenősebb, az ügyesebb lényegében elnyomja, és hosszabb távon ellehetetleníti az elesettebbet. Sosem osztják egyenlő mércével a rizst, valaki mindig éhen marad!

–Ilyen sötétnek látod a dolgokat? Ennyire kiábrándult vagy?

– Láthatod magad is: itt kéznyújtásnyira van egymástól a mérhetetlen nyomor és az elképzelhetetlen gazdagság, s aki szegénynek született, annak nincs esélye változtatni a sorsán… Ha átmenetileg, megannyi alázkodás és megfeszített munka árán kicsit jobbra fordul egy prostituált sorsa, mindig akad valaki, hogy lerántsa, vagy lelökje a mélybe. Megosztottságukban erőtlen embereken uralkodik a gazdagabb réteg, mely csak hirdeti a könyörületet, az embertársaikon való segítést, gyakorolni semmiképpen nem akarja a sokat hangoztatott erényt. Azt hittem egykor, a kolostorban meglelem a nyugalmat, a lelki békét, de rá kellett jönnöm: a köntös felvétele inkább társadalmi kényszer, mint tudati elhatározás kérdése volt részemről is. Az önként vállalt nincstelenség és sivárság csupán a fanatikusok számára menedék, az egészséges fiatal - a biológiai ösztönök megzabolázása miatt - inkább érzi magát rabnak, mint a megvilágosodáshoz közelebb került kiváltságosnak.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy te is apáca voltál? – Rátkay ámulva hallgatott el: mélységes tragédiát sugallt a múltból felvillant epizód. Annyira képtelennek hatott a lehetőség: kolostorból a nyilvánosházakba? Ki lehet ez a minden bizonnyal hányatott sorsú nő, akinek minden szavából árad a szeretetéhség?

– Miért ütköztél meg ezen? Igen, voltam apáca, volt fehér köntösöm, kopaszra borotvált fejem, és hat évig éltem kolostorban… – Fájdalmat takart a rezignált hang, a lány a távolba nézve folytatta: – Nektek fogalmatok sincs, hogy ebben a látszatra rendkívül toleráns országban milyen merevek tudnak lenni a hagyományokra épülő viselkedésformák. Láthatod rajtam, elárulja a külsőm, eurázsiai vagyok, de a fogantatásomról mit sem sejtő francia apámat sosem láttam. Állítólag valamilyen kereskedelmi utazóként járt itt s az itteni partnerénél szolgáló anyám könnyű prédának számított neki. A házassági ígérettel kábított cselédet könnyű volt szerelemmel áltatni, s utána még könnyebb elítélni a ballépéséért.

Tia nem titkolta a fájdalmát és szemének ködösödését, a távolba nézve idézte a múltat.

– Szegény anyám még akkor is várta vissza a franciát, amikor már négy gyereket szült a férjének, az őt kakukkfiókával is vállaló nevelőapámnak. Aztán feledésbe merült a kaland, a karma játékának betudva, anyámnak megbocsátott a környezete, de nekem meg kellett szenvednem a félvér mivoltomat. Ahogy a világ másik felében, itt is előítélettel vannak az emberek a keverékekkel szemben. Identitáskeresésünk állandó, hiszen érezzük a bőrünkön: másodrendű állampolgárok vagyunk. Az e tekintetben szigorú törvények köszönnek vissza a múltból; hiába változtak a regulák, a tudat nem követi olyan gyorsan…

– Lépten-nyomon lehet találkozni eurázsiai emberekkel… Színészek, televíziós személyiségek, üzletasszonyok… – vetette közbe Rátkay. Hallott a külföldiekkel való házasságot tiltó és keményen számon kérő régi törvényekről, de nem úgy tapasztalta, hogy élnének még azok a beidegződések.

– Talán tíz éve, hogy enyhült a helyzet, a nyugati világ szokásainak a térhódítása sok tabut lerombolt… Igen, ma már kevésbé vetik meg a keverékeket, de meglehetősen szűk mezsgyét engednek számunkra az érvényesüléshez. A kolostori élet kínálta menekvés mellett nekem se kínálkozott más lehetőség arra, hogy a munkanélküliség miatt évek óta bevétel nélkül tengődő családom nyomorából kitörjek. Ha legbelül nem is tudtam azonosulni az elvárásokkal, soha nem találtak kivetni valót az áhítatomban; igyekeztem mindenben alkalmazkodni a környezethez és a körülményekhez… És mindvégig elvágytam onnan!

A semmibe nézve, ködös szemmel mesélt, mélyen felkavarták a lelkét az emlékek.

– Aztán jött közénk egy lány. A prostitucióba belefáradva keresett menedéket a kolostorban és mesélt a világi élet könnyebbnek tűnő oldaláról is. Tőle tanultam meg, mire képes a férfit leigázó, manipulálható nemiség… Féltem elindulni, de biztonságérzetet adott, hogy a főnökasszony nem ítélte el az elvágyódásomat. Azt mondta, ha ez a karmám, hagyjuk beteljesülni, s hozzájuk bármikor visszatérhetek, menedékre találok náluk. Amíg élek, hálás lehetek a sorsomnak azért a hat évért, hiszen a kolostor a vallási töltés mellett általános műveltséget is adott. S az ott eltöltött éveknek köszönhetően tizennyolc évesen nem teljesen felkészületlenül és kiszolgáltatva csöppentem az élet sűrűjébe.

–Azt mondtad, húsz éves vagy…

– Igen, két éve küszködöm az árral, hogy fenntartsam magam. Ebben a közegben előnyömre szolgál az eurázsiai eredetem, ma már szerencsém, hogy ilyen külsővel áldott meg a természet, hiszen vonzóbb és kelendőbb vagyok a sorstársaimnál. Lényegében csak egyszer kerültem mélypontra, de éppen akkor találkoztam veled…

– Hála istennek, tudtam segíteni…

– Amit sosem felejtek el! Ezzel együtt ritka fazon vagy, tudod? Egész este rajtad gondolkodtam, és képtelen vagyok megfejteni a titkodat. Egy szót sem szólhattam volna, ha akkor magamra hagysz, hiszen nem azért vittél magaddal Chonburiba, hogy istápolgass. Tudtad, képtelen vagyok a felkért szolgáltatásra, mégis annyi pénzt fizettél ki miattam a kórházban, hogy tíz lányt fektethettél volna az ágyadba. S utána sem jelentkeztél behajtani a jussodat… Miért különbözöl te a többi farangtól, akik a következő randevúra sem jönnek el, nemhogy a távlatra szóló ígéreteiket beteljesítenék? S most? Jól tudod, bármikor megkaphatsz, s te mégis a valahol máshol lévő barátnődre hivatkozva tartod a távolságot…

– Voltál már szerelmes, Tia?

– Csak egyoldalúan és beteljesületlenül… Már ha az szerelem, amit irántad érzek… Ne gondold, hogy összekeverem az érzéseimet, és a hálát nemesítettem szerelemmé! Hidd el, nem csupán a viszonzás szándéka miatt kerestelek, vártalak vissza. Izzó lázasan, félig öntudatlan állapotomban belém ivódott a hangod, állandóan magam előtt láttam az arcodat, s képzeletemben olyan tulajdonságokkal ruháztalak fel, amilyenekkel hús-vér ember nem is bírhat. Vágytalak a testemmel, a lelkemmel, s bármennyire is elérhetetlen lett idővel az álmom, nem akadt más férfi, aki elfoglalhatta volna a helyedet a szívemben!

– Akkor viszont meg kell értened engem is, amikor azt mondom, foglalt a szívem… Talán, ha másként alakult volna a történetünk, ha nem olyan kurtán-furcsán alakul az első találkozásunk… Szóval előfordulhatott volna, hogy te legyél a társam, de mást akart a sors! Hazudnék, ha letagadnám, hogy tetszel nekem, mert az én szememben is izgatóan szép nő vagy, de másról szól a mi életünk. Így csak azt kívánhatom, te is találd meg az igazit, a szerelmet és a boldogságot!

Tia nem tudta eltitkolni kicsorduló könnyeit. Fejét a férfi vállára hajtva halkan hüppögött. Rátkay vigasztaló szavak után kutatott, de hiába. Mit is mondhatott volna? Olyan patetikusnak érezte előbbi szavait, s az önvád is bujkált benne: mi a fenének dicséri a nyilvánvalót, miért áltatja ezt a lányt holmi fantáziát gerjesztő reményekkel? A végén még arra apellálva, hogy felborulhat talán a Joe-val való kapcsolata, hiú reményeket táplál magában, és sosem szűnik meg a jelenlévő csábítás lelkiismeretet birizgáló feszültsége! Nagyon is úgy tűnt kihasználja Tia érzéseit: rászorultságában szövetségest formál belőle sellentételezés nélkül sodorja egy veszélyes kalandba.

Sajnálattal is átitatott vajúdásában emlékezni sem akart arra, hogy a lány most adósnak érzi magát. Hiszen mit számított neki akkor az a pénz? Többet is kidobott az ablakon haszontalan dolgokra! S hol van arányban az inkább emberbarátinak nevezhető, s korántsem a kezdődő kapcsolat erősítésére hozott áldozatgesztus azzal, amit most kér cserébe? Nem üthette el a dolgot azzal, hogy a női lélek rejtelmei kifürkészhetetlenek, hiszen nagyon is átlátta Tia motivációit.

Nyilvánvalóan a tradicionális thai mentalitás, a segítés mindenáron való viszonzása, illetve a lovagiassága mellett is ismeretlennek megmaradt faranggal szemben érzett szimpátia elegye alakíthatta Tiában a szerelemnek hitt vagy idővel tényleg azzá érett érzéseket. Bár Rátkaynak attól nem kellett tartani, hogy a visszautasított nőben olyan dühöt és megtorlási vágyat fog kelteni, mint amit Potifár felesége érzett József iránt, de bármennyire is ártatlannak hitte magát, nem tudott szabadulni a furcsa, megmagyarázhatatlan eredetű bűntudatától. Amiből hiányzott a konkrét: általánosságban vonatkozott az életének már szégyellt, de nem is oly távoli szakaszára.

Most is szinte elpirult a röpke gondolattól, hogy talán jobb lett volna egy balul sikerült s a meg nem történt kóbor numerák közé sorolni az ügyet, s világosan megmondani a lánynak, hogy már egy világ választja el őket egymástól. Ami végül is - Joe-tól függetlenül is - igaz volt! Persze egyszerűbb, problémamentesebb Joe mögé bújni! Így az is belefért, hogy hódoljon a lány szépsége előtt. Dehogy is az elérhetetlen utáni vágy fájdalmát akarta fokozni! Éppenséggel enyhíteni akarta: úgy szerette volna lerombolni Tia illúzióit, hogy minél kevesebb gyötrődéssel járjon a beletörődés. A testi szépség dicséretével új, de feltétlen más távlatokat akart nyitni.

Rátkay egyre jobban belebonyolódott a gondolataiba, miközben elbizonytalanították a lány könnyei. Mindig is feszélyezte a női sírás, egyszerűen nem tudott mit kezdeni vele, akár okozója volt a pityergésnek, akár csak szemlélője. Ez olyan fegyver, netán női praktika volt vele szemben, ami ellen nem volt felvértezve. Most is vigyáznia kellett, hogy ne a szokásos módon reagáljon, a tehetetlen szánakozást ne ingerültséget sugárzó sündisznó-állásba vonulás váltsa fel benne. Hiába lett bölcsebb a megannyi tapasztalás után, csak ritkán tudta optimálisan kezelni az egereket itató nőket. S a várakozás feszültségével terhelt légkörben fokozottabban érezte magában a díszharmóniát. Ellágyulva a szituációtól már-már mondott valami meggondolatlant, valamilyen eleve teljesíthetetlen biztatót, amikor a lány - mintegy megmentve őt a későbbi lelkifurdalástól - kihasználva a lágyabb ritmusú zene decibel-gyengeségét, megszólalt.

– Amikor azt mondtam, testvéremnek tekintelek, az igazat mondtam! Mindent megteszek érted, amit egy testvér megtehet a másikért. Nem szabad viszont haragudnod rám, ha eljátszom a gondolattal, mi lett volna, ha… Amíg a hasznodra lehetek, addig maradok, de amint elvonultak a vészfelhők, eltűnök a közeledből.

– Pedig arra gondoltam, itt valóban jó helyed lenne, megalapozhatnád a jövődet… Lui mellett biztonságban lennél!

Tia megrázta a fejét:

– Nekünk, laóknak van egy mondásunk: Nem látott dolgokért nem fáj a szív! Sosem tudnálak elfelejteni, ezért mindkettőnknek jobb lesz, ha elmegyek, és nem látjuk egymást!

– Sajnálom… – Rátkay valóban sajnálta a dolgot, de nem volt ellenérve a marasztaláshoz. Pontosabban lett volna, de azt nem mondhatta a jelek szerint túl érzékeny lánynak. Tia amúgy is abban a hitben élt már, hogy a férfit az ő prostituált léte riasztja, aminek törvényszerű vége általában az elkallódás, az elzüllés vagy a mérhetetlen kiábrándultság és csömör okozta menekülés a halálba. Nem, ezt nem engedheti! Kereste a szalmaszálat, a kapaszkodót, de csak sötét képek, a lány kilátástalan jövőjének előrevetült árnyékai suhantak el a szemei előtt. Aztán megpillantotta a mamaszánt, Sharin asszonyt… Amikor megszólalt, már kész terve volt, ám sokkal nehezebbnek tűnt okosan előadni azt. Igyekezett nem kimutatni az ujjongását, s úgy előadni a dolgot, hogy felkeltse a lány érdeklődését.

– Visszamennél talán a kolostorba?

– Más lehetőség híján mit tehetnék? Van ugyan egy kis megtakarított pénzem, de ahhoz kevés, hogy belefogjak valamilyen üzletbe. Ha elindulok vissza az apácák közé, elküldök mindent a szüleimnek… Nekik szükségük van minden szatángra, nekem meg úgysem lehet semmilyen személyes tárgyam a kolostorban…

– És ha nyitnál valamilyen üzletet? Nem emlékszem említettem-e neked, de komoly jutalmat tűztek ki Buruk kézre kerítőinek. Abból neked is jár, hiszen akárhogy is vesszük, nyomravezető lettél… Az a pénz bőven elég lenne ahhoz, hogy valamilyen polgári tevékenységbe kezdj!

Ez így, ebben a formában nem teljesen állta meg a helyét, Rátkay csupán kegyes hazugságnak szánta. Tudta, Tia elutasítana minden anyagi támogatására irányuló próbálkozást, de kapva kapna a valamilyen munkával megszerezhető pénzért. Rátkay úgy gondolta, maga finanszírozza meg a lány újrakezdését. Úgy beállítva a dolgot, hogy egyfajta jutalomként adják át a kezdőtőkét. Kétsége nem volt afelől, hogy a barátai is nagy örömmel vállalják a nemes cél érdekében e csínytevést, s Thiwa még a díszegyenruháját is hajlandó lenne felvenni az átadási aktusra.

– Azt állítod, törvényesen kaphatok jutalmat? – Tia kétkedve ingatta a fejét, de látva a férfi megerősítő bólogatását, felderült az arca. – Talán nyithatnék egy kifőzdét is? Ó de csodálatos is lenne!

– Segíthetünk az elindulásban, az üzlet bevezetésében… – Rátkay próbálta szárnyaltatni a lány fantáziáját, aztán maga lepődött meg, mennyire jól sikerült. Tia azonnal kimondta, ami a képzeletében megjelent, s már a terem díszítésénél, az étlap összeállításánál tartott a tervezésben. Aztán - mint aki józanodik - lemondóan legyintett.

– Annyi pénzt úgysem adnának, kár beleélnem magam…

– Annál többet is adhatnak, és igenis éld bele magad! Aztán meg elvárom, hogy díszvendégek legyünk Joe-val meg a fiúkkal a boltavatáson!

– Jól értettem? Bemutatod a barátnődet? –kerekedtek el a lány szemei. – Tényleg megbízol már bennem?

– Miért? Van okom kételkedni benned? – Rátkay ravaszkásan kacsintott a lányra. – Szeretném, ha jó barátnők lennétek, ha elfogadnád, hogy a bátyád mellé egy nővért is kaptál!

Ezt követően eredt meg igazán Tia nyelve, a férfi alig bírta követni csapongó gondolatait. A legtitkosabb vágyait öntötte szavakba, s határtalan volt a lelkesedése. Mintha nem is a saját álmairól beszélt volna, hanem az összes sorstársa nevében: mi lehet nagyobb boldogság annál, minthogy kikerülhetnek a prostitúció mocsarából, a kiszolgáltatottságból, a mindennapos megalázottságból? Európában úgy mondják, egy férfinak elég, ha csak egy fokkal szebb az ördögnél, már alkalmas férjnek. A Patpongon viszont azt tartják, lehet maga az ördög is, csak akarjon férj lenni! Mert a legrosszabb házasság is mentsvár a gyakran undorral ágyba bújó lányoknak. Talán azért lett axiómává, hogy az örömlányokból lesz a legodaadóbb, leghűségesebb feleség?

– A Brit követségtől nem messze, a Sukhumwit Roadon éppen a napokban láttam egy kiadó helyiséget, egy kisebb étteremnek tökéletesen megfelelne… – konkretizálta az elképzeléseit Tia, de Rátkay már nem tudott igazán figyelni. A hátában érezte valakinek a nézését: szabályosan szúrt, a bordáin áthatolva okozott kellemetlen bizsergést az idegen szem sugara. Mintha feszengene, kényelmesebb pozíciót keresne a vendégmarasztalónak éppen nem mondható, magas bárszéken, szép lassan próbálta látókörébe vonni a termet, s amolyan semmibe néző pillantásokkal behatárolni a bámuló szemek gazdáját. S az aréna bejárat felőli oldala felé lesve egy röpke pillanatra összeakadt a tekintete egy merőn figyelő nőével.

Amúgy feltűnő jelenség volt: csúnyácska arcának jellegzetességei szuoj törzsbéli eredetét mutatták, tűzben égő szemének hirtelen elkapott pillantása pedig igazolást adott arra, hogy őket vizslatta a nő. Utcai ruházata szerint nem a személyzethez tartozott, inkább egynek az alkalmanként betérő lányok közül, akik szívesen vállalkoznak a partnerhez jutott táncosnők, illetve hostessek helyettesítésére.

Rátkay a látszatra céltalan pásztázás közben többször is alaposan szemügyre véve a lányt, bizony nem sok esélyt adott neki: kategóriákkal csinosabb és vonzóbb nők küzdöttek már az idővel. Kritikus szak az éjszakában a két óra utáni, ekkor kezdenek kétségbeesett rohamozásba a még el nem keltek, hiszen az általuk száraznak mondott „vanszídam”, a fekete nap bevétel híján felboríthatja az amúgy is ingatag pénzügyi egyensúlyukat. A vékonyabb erszényű turisták örömére ilyenkor már - jobb ma egy tyúk, mint holnap egy túzok szemlélettel - alkuba is belebocsátkoznak a lányok. Köztük aztán tényleg nehéz labdába rúgni a satnyább kinézetűeknek!

Még vigyorgott is magában az európaiságából kilépni képtelen, a szójátékok humorát értékelő Rátkay, ahogy magában arra gondolt – tudván pedig jól, hogy a két szónak semmi köze nincs egymáshoz az azonos hangzáson kívül –,minő paradox a sziámi világ: hogyan lehet szuojnak -, thaiul szépnek nevezni azt a törzset, melynek tagjait csak nagy-nagy jóindulattal lehet szépnek tartani. Szabálytalan arcuk, lapos homlokuk, a mindig feszes bőrtől állandóan fénylő, kiugró pofacsontjuk, illetve az azok homorulatában lapulva elvesző, szinte csak a két feketén világító lyukkal észrevehetővé tett orruk együttesében csupán a mindig izzó, furcsán ferde vágású szemeik vívhattak ki elismerést. A valamikori elefántvadász nemzetség inkább a bátorságával szerzett magának dicsőséget, ám egyúttal el is marasztalta őket a közvélemény a nőiket sújtó – a vadászat sikertelenségeiért őket okoló –, megütközést kiváltó babonáik miatt.

S most is, mintha a sok évszázados sérelem tüze lobogott volna a szemben ülő lány szemében, ahogy - immár leplezetlenül - Rátkayt fixírozta. Elfogadott és alkalmazott kapcsolatteremtési forma a nő által kezdeményezett szemezés, de ez a sunyi, alattomos jellegű nézés nem a flörtöt kínálta.

– Jó lenne, ha óvatosan megfordulnál, és megnéznéd azt a szuoj nőt! – figyelmeztette a tervezés lázában égő, vidáman csacsogó Tiát a férfi. – Ott szemben ül, és folyton minket bámul… Idegesítő a nézése!

Tiát nem zökkentette ki az ingerült hang, de továbbra is a saját témáját ragozva a jelzett irányba fordult. Aztán a poharáért nyúlt, s azt köszöntésre emelve, örömet mutató arccal bólintott a szuoj lánynak.

– Nám az! – Préselte ki fogai között a megkönnyebbülést és egyúttal feszültséget is teremtő információt, miközben még szélesebb mosolyra húzta a száját. – Ha nem akarod felfedni a nyelvünkben való jártasságodat, angolul is beszélhetsz. Ő nálamnál is jobban bírja az angolt…

Rátkay, bár tudta, hogy Lui irodájában is hallják a szavaikat, a szemével Chang felé intett miközben az ismeretlen a sűrű tömegben utat törve magának, határozottan feléjük közeledett.

Pótcselekvésként az elolvadt jégkockáktól híg, majdnem okkersárga kólájába kortyolt, s szórakozottságot imitálva figyelte, ahogy a két nő összeölelkezve üdvözli egymást. Elengedte a füle mellett a semleges, az új munkahely dicséretére és a hozzásegítés köszönetére vonatkozó csevegést, de azonnal érdeklődőre aktiválta szelektív hallását, amint Tia nagy boldogan az újbóli találkozásuk körülményeit kezdte ecsetelni. Elégedetten nyugtázta, ahogy a megbeszélt szöveget adta elő a lány, s egy szóval sem mondott többet a szükségesnél. Neki sem volt ildomos elsőre felismerni Námot, így kellően meglepve reagált a megismételt bemutatásra.

– Ugye nem emlékszel a barátnőmre? Ő volt velünk Chonburiban… Ő Nám!

– Valóban? – Rátkay nagy szemeket meresztett. – Ne haragudj, de olyan régen volt… Örülök neked!

– Hát, sokat éppen nem láttuk egymást akkor sem… –Rekedtes orrhangjá hallva Rátkaynak azonnal eszébe jutottak a lány visongásai, ahogy a vékony közfalakon át tökéletesen érthetően kiáltott Palinak: Tyakatyi!, vagyis csiklandós. – Nem is sejted, hány éjszaka bolyongtunk a városban, és próbáltunk rád találni! Nagyon eltűntél akkoriban!

– Nem szándékosan, fogalmam sem volt róla, hogy kerestetek Arra gondoltam, a felgyógyulása után hazament a falujába – folytatta Tiára mutatva -, aztán hagytam magam sodortatni az eseményekkel. Nagyon is megörültem, hogy most ismét egymásra találtunk!

– És mi lesz a barátnőddel? – a provokatív kérdés egyben árulkodott is: Tia az előbb nem tett említést Joe-ról. Rátkay nyugodtan blöffölhetett, hiszen hosszú ideje már nem mutatkoztak Joe-val nyilvánosan.

– Elváltak az útjaink… Újra szabad vagyok… Csak nem ismerted?

– Nem, dehogy, az előbb mondta Tia…

Rátkay röpke hallgatását Nám a volt barátnő említése kapcsán valamilyen nosztalgiahullámnak is betudhatta volna, pedig a férfinak a nyilvánvaló hazugságtól akadt el a szava. Persze, hogy látta, amint Nám hunyorít a szemével Tiának! Ezt egyértelmű jó jelnek vélte: a szuoj természetes szövetségest lát a másik lányban, vagyis adott esetben nem lesz rest megpróbálni azt sem, hogy eszközként felhasználják a céljaik érdekében. Tia viszont a helyzetet átlátó okosságát igazolva diplomatikusan bólogatott: a sziámi nők közti legendás összetartás kinyilvánításával a helyzetét erősítette a másik oldalon, egyúttal ügyesen hárította a bizalmatlanságot szülő konfliktust is.

– Ugye téged láttalak az újságban? – tette fel a kérdést Nám csak úgy mellékesen, a témának különösebb jelentőséget nem tulajdonítva, miután thai szokás szerint semmitmondó, lényegtelen dolgokat boncolgatva rótták az egymás kölcsönös megbecsülésének a biztosítására hivatott tiszteletköröket. Már a Chang által a legfelső sorban észrevétlenül szabaddá tett sarokbokszban szopogatták a varázslatos színekben foszforeszkáló koktéljaikat, amikor elhangzott a nagyon is konkrét, lényegre törő kérdés.

– Már ezerszer megbántam azóta, hogy engedtem az újságíró unszolásának, és nyilatkoztam! Az interjú megjelenése óta alig győzöm elhárítani a rengeteg ajánlatot – színlelt bosszúságot Rátkay. – Mindenki úgy szeretne üzletrészhez és haszonhoz jutni, hogy

én adjam a tőkét, én vállaljam a felelősséget, s vigyem el a balhét, ha baj van! Nagyon örülök, hogy rátaláltam erre a bárra, itt legalább korrekt a tulajdonos. Nem mondom, hogy elzárkózom a további lehetőségektől, de komoly ajánlattal kell előrukkolni annak, aki társulni akar velem.

Nám persze hogy kiértette a neki szánt üzenetet a panaszkodásból, de a férfi még korainak tartotta rávezetni a kijelölt útra. Elterelő hadmozdulatként az üzletmenetet akadályozó thai törvények merevségének a boncolgatásába kezdett.

– Nem értem, miért kell a kötelezően résztvevő bennszülöttekkel együtt legalább hét tagnak lenni a cégben, s miért előírás, hogy az alakítandó vállalat tulajdonosai között minimalizált a thaiföldi tulajdonostársak 51%-os tulajdonrésze, ha háttérszerződésekkel még a cégbíróságon való hivatalos bejegyzés előtt eladják az üzletrészüket a valódi fő részvényesnek, a farangnak! És miért nem lehet a külföldinek föld- vagy ingatlantulajdona? Hiszen ezt a regulát is oly könnyű kijátszani a lényegében teljesen a farangok birtokába kerülő cégek felvásárlásaival. Talán arra gondoltak a törvényalkotók, hogy táskában visszük ki a földet az országból?

Nám értette is, nem is a felvetéseket, de a thaiföldiek nyögésszerű helyeslésével mindenben igazat adott Rátkaynak. A szemén látszott máshol járnak a gondolatai, belül feszíti valami. Hosszú köntörfalazás után végre rákérdezett:

– Tehát ezt a mulatót veszed meg?

– Szándékomban áll, de a tulaj még várat magára a véglehges válasszal…Ha mégis meggondolja magát, és eláll a vásártól, keresek egy másik eladó boltot! Annyira azért nem sürgős az ügy…

– Csak azért kérdeztem, mert a férjem is befektetési lehetőséget keres, és szívesen társulna valakivel… Egy bárra gondolt elsődlegesen, mert van benne némi gyakorlata. Ne kérdezzem meg?

Rátkay határozottan merésznek tartotta a lányt. Vajon milyen mesével vezette volna fel az ötletét, ha véletlenül kiderül, hogy régebb óta keresi a férfit. Amilyen talpraesettnek tűnt, bizonyára feltalálta volna magát!

– Őszintén szólva, nem szívesen társulok… Sokszor csalódtam már a partnereimben! – húzta a lány idegeit Rátkay, és egy tipikus magyar közmondással fejelte meg a vonakodását: közös lónak túros a háta…

– Pedig nem ártana neked sem egy olyan partner, aki tökéletesen kiismeri magát a jogi útvesztőkben, és befolyásos emberek állnak mögötte! Hiába vagy itt majdnem egy éve, még csak a felszínét ismerheted a dolgoknak, nem láthatod át a viszonyokat és összefüggéseket…

– Ebben bizony igazad van! – mutatta az álláspontját már-már feladó, bizonytalan ember látszatát a férfi. – Gondolod, közös nevezőre juthatnánk a férjeddel? Nem is ismerjük egymást, semmilyen referenciánk nincs a másikról…

– Egy beszélgetést megér az ügy, nem? Ha neked is megfelel, holnapra összehozom a találkozótokat nálunk. Egy családi körben elfogyasztott vacsora mellett mindent kitárgyalhattok… Hozd magaddal Tiát is!

– Köszönöm a meghívást, kedves vagy, s egyszer talán élni is fogunk vele! Viszont elvből vagyok ellene annak, hogy lakáson bonyolítsak üzletet! Mi lenne, ha itt, ebben a bárban jönnénk össze? Semleges terület, s ha a férjed is komolyan gondolja ezt a társulást, mindjárt terepszemlét is tarthatna!

Námon látszott, viaskodik az ellenajánlattal, aztán kisvártatva, talán, mert letudottnak vélte a feladatát, a faranghoz való közelkerülést, elégedetten bólintott.

– Megbeszélem vele, szerintem megoldható… Ha adsz egy telefonszámot, reggel hívlak, és megállapodunk az időpontban…

A lánynak egyszerre nagyon sietős lett a dolga: egy darabig feszengett a kárpittal borított pad sarkán, aztán közölve, hogy már fáradt, egy névjegyet csúsztatott az asztalra, s hamar elköszönt. Pár lépés után hirtelen sarkon fordult és intett Tiának.